

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

LYNNE GRAHAM
Viskas atrodo tik žaidimas...

2019 sausis–kovas

PAŽADAS MILIJONIERIUI

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

**VISKAS
ATRODĖ
TIK ŽAIDIMAS...**

Trijų knygų serija
„Pažadas milijonieriui“
Pirma knyga

Versta iš Lynne Graham,
The Secret Valentine's Baby, 2018
© Lynne Graham, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0452-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Graikų milijonierius Andželas Valtinas įžengė į tėvo biurą ir priimamajame rado laukiančius abu savo brolius. Jis sustingo lyg stabo ištiktas, o antakiai šovė aukštyn.

– Kas čia dabar? Šeimos susirinkimas?

– Arba tėtis ketina už ką nors išskalbti mums kailį, – pareiškė jo netikras brolis italas, princas Vitalis Kastiljonis. Balse skambėjo neslepama nuostaba, nes visi jau buvo tokio amžiaus, kai tėvų nepritarimas nebekėlė nerimo.

– Ar jis dažnai taip elgiasi? – susiraukęs griežtai mestelėjo Zakas da Roča.

Andželas tylomis pažvelgė į Vitalį ir tik stipriau sukando dantis, kad neišsprūstų jokia pastaba. Zakas, nesantuokinis jūdviejų brolis, buvo gana nenuspėjamas. Jis labai neseniai ir labai netikėtai prisijungė prie šeimos, todėl broliai dar nepajėgė jo priimti. Tiek įtariajam Andželui, tiek Vitaliui buvo vienodai sunku juo pasitikėti.

Vitalis vyptelėjo.

– Esi vyriausias, – priminė jis Andželui. – Tikra kelrodė žvaigždė. Todėl turi teisę pirmas

pas jį užėti.

- Abejoju, ar ši kartą noriu pasinaudoti pirmagimio teise, - prisipažino Andželas. Jis pajuto, kaip palengva atslūgsta keistas kojas pakertantis nerimas ir grįžta įprastas nepalaužiamas pasitikėjimas savimi.

Tiesą sakant, Čarlzas Raselis niekada nerodė tėviškos rūstybės sūnums, tačiau net nesinaudodamas savo valdžia buvo geras tėvas. Čarlzas santuokoje ilgai negyveno nei su Andželo, nei su Vitalio motina, bet po skyrybų pasirūpino išlaikyti artimą ryšį su sūnumis. Andželas buvo dėkingas už stabilumą, kurį Čarlzas suteikė jo gyvenimui. Spėjo, kad išvalgumą ir verslumą irgi paveldėjo iš tėvo. Jo motina - tikra vėjavaikė graikė, lengvabūdė turtinga paveldėtoja. Jeigu ne tėvas, ji būtų auklėjusi sūnų itin nerūpestingai.

Čarlzas Raselis perėjo kabinetą, norėdamas pasisveikinti su vyriausioju sūnumi.

- Vėluoji, - ištarė ramiai.

- Užtruko valdybos posėdis, - nesutrikęs atsakė Andželas. - Dėl ko visas šis sujudimas? Pamatęs Zaką ir Vitalį laukiamajame, pamaniau, kad reikalas neatidėliotinas.

- Nelygu, kas tau yra neatidėliotina, - tarė

Čarlzas, nenuleisdamas akių nuo savo nepaprastai aukšto trisdešimt trejų metų vyresnio. Jis buvo praaugęs tėvą keliais coliais.

Iki pat tos akimirkos, kai jo ausis pasiekė susirūpinimą kelianti informacija, Čarlzas be galo juo didžiavosi. Reikėjo pripažinti, kad Andželo gyslomis teka kilmingos ir pasakiškai turtingos šeimos kraujas. Bėda ta, kad toji šeima labiau garsėjo savo skandalingu elgesiu nei laimėjimais. Vis dėlto Čarlzas didžiavosi vyresnio nepaprastai gera reputacija verslo pasaulyje. Per dvi paskutines kartas Andželas buvo pirmasis Valtinas, kuris uždirbdavo daugiau, nei išleisdavo. Labai nuovokus, atkakliai aukštų tikslų siekiantis, ištikimas ir mylintis sūnus, todėl Čarlzas mažiausiai tikėjosi būti nuviltas būtent jo. Vis dėlto Andželas jį nuvydė primindamas tuos laikus, kai Valtinai gyveno negalvodami apie kitus ir elgdamiesi neatsakingai.

- Gal paaiškintum, kas atsitiko? - pasiteiravo Andželas jam būdingu lediniu tonu.

Čarlzas, dailus į šeštą dešimtmetį įžengęs ir jau žilti pradėjęs vyras, įsitaisė prie savo tvarkingo darbo stalo.

- Kada ketini suaugti? - šaltai pasiteiravo sūnaus.

Andželas sumirksėjo išmuštas iš vėžių.

- Ar čia koks nors pokštas? - paklausė pašnabždomis.

- Deja, ne, - atkirto tėvas. - Prieš savaitę iš patikimo šaltinio, kurio neketinu atskleisti, išgirdau, kad jau esu *senelis*...

Andželas suakmenėjo. Gražus, liesas veidas staiga tapo bejausmis, o skvarbios tamsios akys virto dviem neįžvelgiamais ledo gabaliukais. Po sekundės dalies jis agresyviai atkišo smakrą tarsi gindamasis nuo netikėtai suduoto smūgio. Tai, ką tikėjosi nuslėpti, netikėtai buvo atskleista, ir dar žmogaus, kurio vienintelio pasaulyje nuomonė jam buvo svarbi.

- Dar daugiau - nors tapau seneliu, niekada nepamatysiu vaikaičio, jeigu tu nieko nesiimsi, - apgailestaudamas užbaigė Čarlzas.

Andželas susiraukė ir staigiai mostelėjo ranka, lyg norėtų užbaigti pokalbį - tipiškas graiko gestas.

- Norėjau tave apsaugoti...

- Ne, tu tetroškai apsaugoti save, - nieko nelaukdamas nutraukė jį Čarlzas. - Nuo įsipareigojimų ir atsakomybės vaikui.

- Aš to neplanavau. Nejau turėčiau apversti savo gyvenimą aukštyn kojomis dėl tokios ne-

sėkmės? – beveik suurgė Andželas.

Tėvas perliejo jį vertinamu žvilgsniu.

– Apie *tave* negalvoju kaip apie nesėkmę.

– Jūsų santykiai su mama buvo kitokie, – išdidžiai atšovė Andželas – tikras turtingos ir garsios giminės atstovas.

Pagyvenusio vyro kaktoje įsirėžė gili raukšlė.

– Andželai... Niekada tau nepasakojau visos tiesos apie mūsų santuoką su tavo mama, nes nenorėjau, kad sumažėtų tavo pagarba jai, – nenoriai prisipažino tėvas. – Tiesa ta, kad Andželina tyčia pastojo, kai sužinojo, jog noriu nutraukti mudviejų santykius. Vedžiau, nes ji laukėsi, o *ne todėl*, kad mylėjau.

Andželas krūptelėjo išgirdęs šią žinią, bet tai jo nepribloškė. Jis visą laiką žinojo, kad mama yra išpaikinta, savanaudė ir nepripažįstanti atsisakymo. Sūnus įsmeigė išraiškingas tamsių blakstienų įrėmintas akis į tamsiai auksines tėvo akis.

– Jūsų santuoka iširo. Vargu ar vertėtų patarti man vesti *savo* vaiko motiną! – nusijuokė jis.

– Tu teisus – santuoka su Andželina man nebuvo sėkminga, – švelniai pritarė Čarlzas. – Tačiau tau tai išėjo į naudą. Gavai tėvą, kuris turėjo teisėtą pagrindą įsikišti ir pasirūpinti,

kad būtų užtikrinti tavo interesai.

Nauda buvo tokia akivaizdi, kad Andželas sugriežė baltas tobulas dantimis prieš atsa-kydamas.

- Tada turėčiau padėkoti tau už auką, - išta-rė gergždžiančiu balsu.

- Nelaukiu padėkų. Mažas nuostabus berniu-kas virto vyru, kurį gerbiu...

- Su viena išimtimi, - atžagariai įsiterpė An-dželas.

- Tu suklydai. Pasitelkei teisininkus į pagalbą - tuos Valtinų grobuonis, kurių vienintelis tiks-las - apginti tave ir gerą Valtinų vardą ir tur-tus...

- Būtent, - šįkart švelniau prabilo Andželas, - jie gina mane.

- Nejau tikrai *nenori* pažinti savo vaiko? - su augančiu nerimu pasidomėjo Čarlzas.

Andželas suspaudė jausmingas putlias lūpas. Išryškėjo griežtos skruostikaulių linijos. Veide sumišo gėda ir pyktis.

- Žinoma, kad noriu, tačiau susitarti su moti-na būtų labai sudėtinga.

- Ar taip matai padėtį? Ją kaltini dėl visos šios painiavos? - su panieka atrėžė vyresnysis vyras. - Tavo advokatai privertė ją pasirašyti

susitarimą, kad neviešins šio reikalo mainais į finansinę paramą, o tu nepasivarginai pajudinti net mažojo pirštelio, kad gautum leidimą dalyvauti vaiko gyvenime.

Andželas neketino pasiduoti, nors darėsi vis sunkiau suvaldyti kylantį įniršį. Tegul jis bus prakeiktas, jeigu leis šiam nelemtam reikalui su kūdikiu sugadinti jūdviejų su mylimu tėvu santykius.

- Kūdikis dar net nebuvo gimęs. Nežinojau, kaip jausiuosi, kai tai nutiks.

- Teisininkai sutelkė dėmesį į tai, kaip apsaugoti tavo privatumą ir turtus. O tau derėjo pagalvoti apie *šeimą*, - tvirtai pareiškė Čarlzas. - Užuoat taip pasielgęs, pavertei vaiko motiną savo priešu.

- Siekiau ne to. Valtinų teisininkų komanda siekė, kad sudarant sandorį nekiltų jokių asmeniškumų.

- Ir kaip suveikė tokia bejausmė strategija? - sausai paklausė Čarlzas.

Andželas vos nesuriaumojo balsu iš pasiutimo. Turėjo pripažinti, kad siekė savų tikslų - ketino gauti tai, ko norėjo, kol pavėluotai susivokė, jog norėjo visai ne to.

- Ji nenori, kad lankyčiausi.

- Ir kas dėl to kaltas?

- Aš, - tūžmingai prisipažino Andželas. - Dabar ji vaiką augina visiškai netinkamomis sąlygomis.

- Tikrai. Dirbti iki išsekimo ir auginti Valtinų paveldėtoją labai nepatartina, - ironiškai pratarė tėvas. - Na, ši moteris bent jau nėra turtų medžiotoja. Kitaip būtų likusi Londone ir gyventų iš tavo mokamų išmokų, o ne trenktųsi į Safolką pas pagyvenusią tetą, kad padėtų prižiūrėti jai kūdikį, kol ji pati dirbs.

- Mano dukros motina tiesiog *beprotė!* - išspjovė Andželas pirmą kartą leisdamas prasi-veržti slopintiems jausmams. - Ji nori priversti mane jaustis blogai.

Čarlzas klausiamai kilstelėjo antakį.

- Taip manai? Sakyčiau, per daug vargo būtų dėl vyro, su kuriuo net atsisako pasimatyti.

- Ji turėjo įžūlumo pareikšti mano advokatui, kad neleidžia man susitikti su dukra, nes baiminasi pažeisti pasirašytą sutartį dėl informacijos neviešinimo! - suuzgė Andželas.

- Jos argumentai pagrįsti, - mažliai atsakė tėvas. - Aplink tave nuolat sukiojasi paparacai, todėl tavo apsilankymas *atkreiptų dėmesį* į ją ir vaiką.

Andželas išsitiesė visu ūgiu ir ištiesino plačius pečius.

- Elgčiausi atsargiai.

- Liūdna, bet kiek vėloka kovoti dėl tėvystės. Turėjai apie tai pagalvoti dar prieš sudarydamas sandorį, nes nesusituokę tėvai turi labai mažai arba beveik visai neturi teisių pagal Didžiosios Britanijos įstatymus...

- Ar siūlai man ją vesti? - nepatikliai paklausė Andželas.

- Ne, - Čarlzas papurtė žylančią galvą. - Tai turėtų lemti širdies balsas.

- Arba proto, - pridėjo Andželas. - Galėčiau vesti, išsivežti jas į Graikiją ir ten kreiptis dėl globos. Ten turėčiau pranašumų. Šitą galimybę man yra siūlę teisininkai.

Čarlzas susirūpinęs stebėjo negailestingą sūnų. Jis neketino pabloginti jo ir Andželo vaiko motinos santykių.

- Noriu tikėti, kad net nesvarstei galimybės pulti taip žemai. Neabejoju, kad yra daug garbingesnis būdas.

Ar tikrai toks būdas yra? Andželas tuo abejojo net ramindamas tėvą, kad išspręs visus klausimus, netraukdamas į dienos šviesą nešvarių skalbinių. Tik ar yra reali galimybė susi-

tarti dėl matymosi su dukra?

Kaip jis galėtų būti tikras bent kuo nors? Merė Armstrong apvyniojo jį aplink pirštą, atsiri-bojo nuo jo, apipildama gausybe beverčių ar-gumentų, užuot davusi, ko jis nori. Andželas buvo nepratęs prie tokio nepagarbaus elgesio. Kaskart, gavęs atkirtį iš jos, sutrikdavo – jam tai nepatirtas pojūtis.

Visą gyvenimą jis daugiau ar mažiau gauda-vo iš moterų viską, ko tik užsigeisdavo. Jos tiesiog dievino jį. Mama, teta, pusseserės ir meilužės, kurios lovoje garbindavo jį lyg die-vą. Moterys troško suteikti jam malonumą – tokia buvo Andželo patogaus gyvenimo kas-dienybė. Tokią smagią patirtį Andželas priėmė kaip savaime suprantamą dalyką iki tos die-nos, kol sutiko Merę Armstrong...

Ją pastebėjo iškart. Ilgi žvilgantys raudon-medžio spalvos plaukai, surišti į uodegą ir be-veik siekiantys juosmenį, krištolo skaidrumo melsvos akys ir rausvos geidulingos lūpos – tikra velniška pagunda, seksualinių fantazijų turinčiam vyrui. Jūdviejų susidūrimas buvo ne-išvengiamas jau nuo pirmosios dienos, nors jis buvo prisiekęs *niekada* nesuartėti su savo darbuotoja.

Merė virpančiais pirštais spaudė voką, kurį

ką tik pristatė laiškanešys. Dešrelę primenan-
tis Jorkšyro terjeras kiauksėdamas šokinėjo jai
prie kojų, negalėdamas nurimti dėl suskambė-
jusio durų skambučio ir išgirsto svetimo balso.

- Nurimk, Tigre, - galiausiai sudraudė Merė.
Ji priminė sau, kad apsiėmusi globoti šį šunytį,
tikėjosi, jog augintiniui bus lengviau priprasti
prie naujų šeimininkų. Vis dėlto suprato sulau-
žiusi griežtą tetos Sibilės taisyklę ir prisirišo
prie šunelio, leisdama vogčia įsitaisyti ant so-
fos ar net kelių. Sibilė dievino šunis, tačiau
vengė juos sužmoginti ir lepinti. Merėi šmėste-
lėjo mintis, kad ji tokia pat emociškai sužalota
kaip ir Tigras, patyręs smurtą. Kad nusiramintų,
šunytis puola ėsti, o Merė - glostyti augin-
tinį. Gal taip mėgina save apgauti, lygindama
šuns patirtą smurtą su pažeminimu, kurį pati
patyrė iš Andželo? Gal iš musės daro dramblių,
kaip kartą jai pasakė teta Sibilė?

Vartydama voką rankose ji pastebėjo Londo-
no pašto ženklą. Skrandis skausmingai susi-
traukė. Dar vienas teisinis dokumentas, kurio
nedrįso skaityti....